

Martin Hattala

Milenka nejvěrnější

Primus
index

PRAGO LINE

PRAGO/LINE

Copyright © Martin Hattala
© Nakladatelství Jindřich Kraus - PRAGOLINE 2014
ISBN 978-80-87872-41-3

MILENKA NEJVĚRNĚJŠÍ

Martin Hattala

Praha 2014
Nakladatelství Jindřich Kraus - PRAGOLINE

Milenka nejvěrnější je román.

Také jedna kožní nemoc se svým průběhem přirovnává k chování nejvěrnější milenky.

To proto, že se k nemocnému vytrvale a často i po celý život téměř pravidelně vracívá.

Zdánlivé vyléčení je tak opět vystřídáno návratem nemoci.

O jaké onemocnění se jedná, se dozvíte přesně na straně...

Kdepak, nic takového. Raději si všechno přečtete od začátku.

Příběh humorně laděný, s vážností v pozadí. Téma partnerství, věrnosti i nevěry, důležitého rozhodnutí a tolik chtěné svobody. Snad není nic tak zlého na tom žít podle svého, žít bez výčitek a naplno.

Těm, kteří mě alespoň trochu znají, vzkazuji - nemračte se a zasmějte se. Připomínám, že před sebou máte pouhou knihu – zážitky jednoho krásného léta, příběh Milanův.

A na tom trvám.

*Věnováno Lence Kouřilové
a všem dalším dobrým lidem.*

Konečně si nás zavolali. Po hodině čekání bude nad námi vyřknut ortel. Už nemá cenu bojovat, je rozhodnuto. Můžu jen doufat. Přemýšlím tak o malém zázraku, který bych si tolik přál, ale zkušební komise se tváří velmi přísně. Důležití jak na prdeli vřed. To by jim šlo, ale přimhouřit oko, to ne. Její předseda úvodem prozrazuje, že s většinou výkonů byla spokojená, ale já se spíše najdu v druhé půlce hodnocení, kdy je potřeba ještě některé vědomosti lépe propracovat a upřesnit.

Nastalo hrobové ticho. Bohužel, mezi úspěšnými moje jméno nezaznělo. Překvapení se nekonalo. Malý zázrak se asi konal někde jinde. Tři z devíti jsme státníci z chirurgie neprošli. Ale pohoštění je prý přichystané pro všechny. Tak na to těm pánům z vysoka kašlu. Slyším spíše na to, že si neúspěšní „kolegové“ u paní sekretářky můžou zažádat o opravný termín. Přestože necítím za předvedený výkon extra velkou křivdu, bez pozdravu z místnosti odcházím. Ještě to tak! Ještě tak s někým diskutovat! Příští termín si dojednávám přibližně za půl roku. To se všechno naučím klidně i pozpátku, chlácholím se. Jenomže, známe se. To si říkám po každé nevydařené zkoušce a následně to vždycky byla loterie úplně stejná, ne-li horší jako poprvé. Každým pádem jsem byl rád, že jsem měl dnešní dopoledne už tak nějak za sebou, a až to zatelefonuju přítelkyni Petře a rodičům, oddechnu si úplně. Víím, že s postupem času na tom budu lépe a lépe. Ale co to plácám, co se mě týče, studijními neúspěchy jsem proočkovaný asi tak kvalitně jako cedník dírkami, vždyť já jsem v pohodě už teď.

Po nezbytných telefonátech, kdy jsem ze tří neúspěšných studentů vyrobil pro jistotu pět, jsem si rovněž postěžoval na zaujatost, na smůlu při tažení otázek a vnuknul přesvědčení, že i přesto mi to dát mohli. Výmluvu jsem nakonec završil nad slunce jasnou jistotou, že příště to bude už

jenom formalita, jasná „dávačka“. O to jasnější, když to bude můj pokus poslední, tak mě z něj přece nevyhodí.

U budoucí tchyně a tchána, kde jsem s Petrou obýval poslední pokoj protáhlého rodinného domu, kam jsme museli chodit z před síně přes obývací pokoj a ložnici nebo samostatným vchodem zvenčí, kolem poledne nikdo nebyl. Předpokládal jsem to a byl jsem tomu rád. Zbytek čočkové polévky a k tomu patka chleba mi stačila, abych se nasýtil. Necítil jsem se být zkouškovým nervákem jako někteří, kterým padaly vlasy jako o závod a záchod se v kritickém období stával jejich druhým domovem. Kdepak, z toho jsem už ve druháku vyrostl. Později jsem pravidelně trpěl už jenom na stažený žaludek. Ať to pokaždé dopadlo, jak to dopadlo, ten okamžik, kdy jsem sundával sako, z kapes vyndával papíry s přípravou a do prádla házel propocenou košili, jsem měl rád. Mé páchnoucí tělo nemělo vůbec cenu sprchovat, protože na kole se za chvíli zpotím daleko víc.

Ano, cyklistické elastáky s tričkem, to bylo to nejspornější oblečení k mému pologaluskáči. Stejně jako za mladších časů, kdy jsem chtěl po škole někam jít a na lísteček napsal, kam a s kým jdu a kdy se vrátím, jsem i teď poněkud stroze informoval, že jsem na kole. To by snad jako jasné sdělení v mém věku mohlo stačit. Často mám totiž pocit, že někdo blízký může mít dojem, že bych si snad po nějakém nezdaru mohl něčím ublížit. Takže lísteček je spíš proto, že kdyby k jakémukoli projevu slabošské zbabělosti někdo sklony mít mohl, jen ho tím uklidňuji, že já tedy rozhodně ne! Na to se mám sakra moc rád. Zároveň chci mít klid, nebo spíš s nikým o zkoušce nemluvit. Proto svůj mobil zastrkuji do vnitřní kapsy větracího se saka, zavěšeného na dveře skříňně, jakože jsem si ho tam zapomněl.

Kolo je, panečku, věc. Posadíš se a jedeš. Kdo to nevěděl,

ted' to ví. Chceš si zazávodit? Pořádně šlápneš do pedálů. Chceš se kochat? Zpomališ. Chce se ti čůrat? Zastavíš. Auto čmoudí a není to ono. Neděláš v něm nic pro své zdraví a nejedí zadarmo. Že jede rychleji? To můžeš na kole z kopce taky.

Je červen, poměrně teplo a slunečno. Risknul jsem to bez přílby a mou kšticí zdobí jen kšiltovka. Začínám se potit. V nosiči mívám vždycky připravenou láhev s čistou vodou. Buď k pití, nebo k osvěžení politím. To si pak připadám jako frajer, jako cyklistický mistr světa.

Mým cílem je voda. Zastavím na svém oblíbeném místě, na břehu písáku, kde touto dobou, doufám, ještě nikdo nebude. Posadím se, poslouchat vítr budu, pozorovat mraky, sem tam šplouchne nějaká ta rybka nebo si ke mně přisedne zvědavý opeřenec. Taky budu mít možná štěstí na nedaleko projíždějící vlak anebo od letadel „čáry na obloze“.

Jedno vím ale jistě. I kdyby nic z toho nebylo, odjíždět budu odpočínutý s pocitem, že to, co jsem udělat chtěl, jsem si splnil. Učil jsem se dost a na kolo jsem nesedl snad od Velikonoc.

Přestože by mi výlet při učení spíš psychicky pomohl, kvůli ztrátě času jsem pokušení raději neprovokoval. Ted' mi bylo hej!

K mému oblíbenému místu mi po slabé půlhodině jízdy zbývaly už jenom necelé tři kilometry. Odbočuji na vyšlapanou cestičku podél písčitého břehu, kde hned zraje spatřím jen několik přes poledne zapomenutých opalovačů a jednoho rybáře, který z nich asi moc velkou radost nemá. Břeh asi sto metrů od nich už zeje prázdnotou a to je dobré, což je téměř jistá známka toho, že na mém obvyklém posedu budu sám. Nemýlil jsem se. Z hořejší cestičky jsem kolo zaparkoval u rákosí co nejbliž k vodě a sedl si na místo, odkud jsem sice nebyl zřetelně vidět, zato rozhled jsem měl výborný. Téměř na celou vodní plochu, na daleký druhý

břeh, kde bych dalekohledem mohl rozpoznat i postavy. Z mého travnatého lože se dala přehledně pozorovat i pravá strana s dřevěným molem, odkud se tak nádherně skáčou šipky.

A přece se mám dobře. Protože je mi dobře. Přece jenom ale, kdybych dnešní zkoušku udělal, byl bych daleko spokojenější. Taková ta třešnička na dortu znatelně chyběla. Dílčí úspěch mi během studia pokaždé pomohl v tom, že jsem si více začal věřit, že jsem stejně dobrý jako ostatní, dával mi sebevědomí, dokázal povzbudit. Je to fakt, kdyby dnešek byl můj velký den, den s velkým „M“, to jako s titulem MUDr. v kapse, měl bych v hlavě jiné starosti a nepřemýšlel bych o tom, co bude za půl roku a jak asi kvalitně se přes léto budu učit. Sakra, a to jsem doufal, že jsem už v pohodě.

Snažil jsem se tedy myslet na něco jiného a zavřel oči. Výsledkem toho bylo, že jsem si začal uvědomovat zpocený ostrůvek na tričku a zapařený zadek. Přestože by na koupání i bylo, zálibu v nahotě nemám ani tehdy, když jsem sám. Jak jsem tak uvažoval o tom, jestli se přece jenom smočím nebo ne, uslyším hukot motorky a z blízké silnice to rozhodně nebylo. Takové to kolíbaté pšoukání se zvukem řetězu, když narazí na plechový chránič v momentě, kdy se něco malého motorového štrachá nerovným terénem. Přibližuje se to, až motor najednou ztichnul. Deset metrů ode mě, těsně před molem. Z babety sesedá dívka.

Sundávám si brýle – to abych lépe viděl, kouknu a – neznám ji. Světlovlasá vlasatice s hřívou rozčuchaného lva by neunikla pozornosti nikoho, kdo by o ni byť jen periferně zrakem zavadil. Nebyla hubená, nebyla tlustá, byla naprosto akorát. Na mladé, na první pohled zcela neobyčejné holce v šortkách a moderní košilové halence bylo zajímavé také to, že přijela sama. Bez přítele nebo kamarádky na mě jednoznačně působila jako pěst na oko. Když to ale vezmu kol a kolem, proč by si nemohla jen tak zajet k vodě? No a

i kdyby tomu tak nebylo, někdo za ní může za chvíli dorazit. To si ale vůbec nepřejí. Já sám, ona sama, na tom já osobně nemusím nic měnit. Zatím si mě Babeta vůbec nevšimla. Ale právě to mi připadá dost netaktní. Já o ní vím, zatímco ona ne a přitom jsme od sebe tak blízko. Strategie je hrozná věc. Pro mě tedy určitě.

Takže se zpočátku uchyluji k tomu nejméně náročnému rozhodnutí. Zatím ji budu jen pozorovat. Trochu mi vše připomíná ten vtip o tom, jak chce kluk sbalit nádhernou holku, stále ji vedle sebe pozoruje, až se najednou odhodlá a říká jí, že je tak krásná, že by ji chtěl malovat. No a proč ne, překvapí ho kladná odpověď krásy. Mladík je z toho celý vedle a povídá, že problém je v tom, že malovat neumí. Tak mě napadá, kdyby ten vtip měl pokračování, a když pomínu přesmyčku malovat a milovat, mohl by se velmi zajímavě vyvíjet ve stylu - a co tedy umíš, co jiného mi můžeš nabídnout?

Když ale skočím do skutečnosti, musím zcela reálně uznat, že se jedná o nadmíru zajímavou změnu dívat se tady také na něco jiného než na přírodu kolem. S koupáním na adama je tím pádem konec, to vím stoprocentně. Mé druhé jednoduché, nic neřešící rozhodnutí bylo to, že jsem neznámé dívce přisoudil pracovní jméno. A sice - podle její motoriky se bude jmenovat naprosto příznačně - Babeta. Přestože nešla do světa jako v té známé písničce, ale procházela se po dřevěném molu asi deset minut, aby se nakonec pouze vyzula a na kraj si sedla. Legračně třepotala nohama, takže mi bylo jasné, že se chce jenom trochu osvěžit. Ale ač se snažila sebevíc, její končetiny na to byly příliš krátké. Největší úspěch zaznamenala, když se cloumavým pohybem všelijak sesouvala a riskantně se přitom jako luk napínala, podařilo se jí nakonec namočit jen špičky a snad i nárt nohou. Neviděl jsem jí sice do obličeje, ale dovedu si představit, že z toho musela být trošku zklamaná.

Po dalších minutách, kdy se Babeta jenom slunila, jsem dospěl k názoru, že čím později moji přítomnost objeví, tím to bude podivnější. A nepozorovaně odjet, tak to se mi rozhodně nechtělo. Rozhodl jsem se tedy k odvážnému činu – jít do vody. Nechtěl jsem totiž, aby moje veškerá odvaha spočívala v pouhém uvědomění, že časně červnová voda dosahuje odhadem něco kolem osmnácti stupňů. Rozhodnut k mimořádnému činu, jsem ze svého nechtěného úkrytu povstal a svlékl si tričko zrovna v okamžiku, kdy ke mně přicestoval závan větru. Jako naschvál. Na kůži okamžitě výstavní husina a to ještě nejsem ve vodě. Navíc, pozorujíc své břišní partie, respektive odehrávající se scénu o tom, jak mi těsné elastáky s gumičkou pod pupkem před sebou škodolibě hrnou břicho o velikosti nejméně pěti kopečků zmrzliny. Tomu všemu ještě konkuroval výstavní pruh přes celé břicho od sedění otláčené kožní řasy, což pro mě bylo posledním hřebíčkem do rakve, a já náhle změnil své rozhodnutí. Zády ke mně sedící Babeta si mé maličkosti naštěstí ještě všimnout nestačila, a tak jsem si triko stačil nepozorovaně a velmi rychle zase obléct. Nechutná daň za týdny strávené nad knihami byla natolik vizuálně znepokojivá, že bylo neoddiskutovatelně prospěšné ji v rámci dobré věci schovat. Hořejšek by snad ještě ušel, byť ochabl také, ale ve spojitosti s vypouklým břichem se oku skutečně jednalo o nebezpečně vražednou kombinaci.

Rozhodnut smočít se alespoň po stehna a nemuset tak ukázat Babetě na obdiv své hrozivě vypadající tělo jsem se šoural vodě vstříc. Byla studená, ale přemáhal jsem se. Už první krůčky ve vodě Babetu upozornily na to, že tu není sama. Žádný úlek, natož zběsilý úprk se nekonal. Babeta byla klidás a poprvé se jen mírně, bez valného zájmu pootočila. S mým přibývajícím odhodláním jít do vody bez újmy na zdraví co nejdál se na mě dívala stále častěji. Kdopak by nebyl zvědavý na takového otužilce, myslel jsem si. Jinak se nedělo zhola nic, ale já byl spokojený i s tím, že letmé seznámení,

respektive vzájemné uvědomění, máme oba zdárně za sebou. Už jsem se necítil voyerem proti své vůli. Na chladnou vodu po kolena jsem si už zvykl, a dokonce jsem se osmělil k osvěžení zpoceného obličeje.

Když už jsem koketoval s vodou asi deset minut, řekl jsem si, že půjdu ještě hlouběji a vyperu si tak zapařenou vycpávku vespod cyklokalhot. Sice to odnese i spodní okraj trička, když si ho nevyhrnu, ale taková choulostivá bábovka, která by se bála trochy vody, rozhodně nejsem. Tak se najednou stalo, že jsem se ocitl jen malý kousek od odpočívající slečny. Už to v jednom momentě vypadalo, že se mi chystá něco říct, ale zarazila se. To já měl jiné starosti. Nasáknutou vodou mi vycpávka ztěžkla natolik, že svou vahou stlačovala gumičku od pasu dolů, takže mi při prudším pohybu hrozilo zcela nechtěné svléknutí. Toto nebezpečí však Babeta vůbec netušila, protože veškerý problém mi naštěstí zakrývalo tričko.

No jo, říkám si, jsem už téměř u ní, měl bych ji aspoň pozdravit. V tomto momentě to považuji za daleko menší trapnost než se beze slova otočit a odpochodovat nazpátek. Jsem připraven posbírat ze sebe všechnu svoji stydlivou sílu, a až vystihnu okamžik, kdy se na mě podívá, vysoukám ji ze sebe.

„Ahoj!“ začínám shazovat trému. Jsem fakt doberj. Prostě frajer, zářím spokojeností.

Odpovědí mi je její úsměv. Neříkám pouze, protože úsměvem rozzáří celý svůj obličej.

„Studená?“ zeptá se po krátké chvíli.

„Chtěl jsem se vykoupat, ale asi to vzdám. Pro dnešek stačilo,“ odpovídám po pravdě.

„Já se včera koupala. Když se chce, dá se to vydržet,“ triumfuje nade mnou.

„Ale jo, vždyť ve vodě jsem už dlouho a to mi stačí,“ bráním se, že kdybych se chtěl namočit celý, je to pro mě maličkost.

„A nebojíš se náhodou vody?“ dobírá si mě.

„Co tě nemá, kdybych se bál, tak tu nejsem,“ docela se mě dotkla.

„Tak co ti brání, aby ses předvedl?“ pobízí mě a přitom se tak hezky zaculí, jak nádherně mě má v hrsti. A taky že jo. Jak z toho ven? Po chvilce váhání dospěju k velmi jednoduchému řešení.

„Když půjdeš taky,“ zní moje polootázka a sám sobě se divím, jak si najednou troufám. No co, je mi pětadvacet, jí maximálně o pět méně. Když na to přijde, vždyť jsme jenom hodili pubertáckou řeč, uklidňuji se, že se nemusím za svoji troufalost až tak moc stydět. A co na tom, že se zrovna bavíme o společném koupání. Okolnosti a nahodilá příležitost vybízí k seznámení u vody nebo ve vodě a rovnou do postele ji tím přece nezvu, stále si omlouvám své chování.

Stále přitom čekám na odpověď, která doufám bude pro mě vysvobuzující a konečně půjdu z vody. Tak rád bych si v teple na sluníčku sedl vedle ní, dozvěděl se její skutečné jméno a jen tak si povídal. Hlavně abych už byl z té studené vody co nejdřív pryč!

Babeta se začíná ošívát, culit se, až ji najednou vidím na molu těsně před sebou vestoje. Nohy rozkročené, že kdybych se přiokrčil, uviděl bych i její kalhotky. Ruce v bok, jako by připravena co nejrychleji hbitě tasit. Nebyla však ve westernu, takže kolt doufám neměla. Tudiž mi od ní zcela reálně hrozil snad jenom dobře mířený kopanec, navíc, v případě rázného umístění mezi oči, okamžitě smrtící.

„Tak do vody, říkáš?“ povídá hlasitě a sebevědomě. A já si oddechl, protože touha po komunikaci by se s vražednou aktivitou měla vylučovat. Tedy, snad.

„Nepůjdeš, vid? Řekneš, že nemáš plavky, že je to tak?“ dopomáhám jí k výmluvě, a tím i k udržení dialogu. Nejsem přece sebevrah!

„Tos uhodl! Tys už někdy slyšel o tom, že k jízdě na motorce jsou zapotřebí plavky?“

„To určitě ne, ale k jízdě na motorce na písák by se už docela hodily,“ nechávám ji trošku potrápít. Na to mávla jen rukou a já si libuju, jak jsem ji dostal.

„A co třeba rovnou šipku?“ rychle se otřepe přeskočením jasných dvou vět dialogu a hned mi rukama názorně předvádí, jak by se asi stalo.

„Třeba. Ale voda ledová je voda ledová,“ povídám podobně vtípně jako v televizním večerníčku o Machu a Šebestové a mně se z chladné vody chce tolik ven.

„Tak počkej. Kvůli umytým vlasům to dnes šipka nebude, ale předvedu ti, že srágora rozhodně nejsem.“

Začíná si rozepínat dva spodní knoflíky košile a volné cípy uvazuje v uzel. Nemýlil jsem se. Pod volnější látkou neschovávala větší břicho, ale rozkošný pupík. Když se tak dívám na tu odkrytou část těla, říkám si, že jestli chce jít za mnou, tak ani to jí stačit nebude. Mně je vody nad pupek a spodní okraj trička topím dobrých dvacet centimetrů pod hladinou. Ale snad má oči i svůj názor o pár centimetrů menší Babeta, takže uvidíme. Odchází po molu na břeh. Tak to přece jenom vzdala, pomyslím si. Odjede a nic. Že bych ji něčím urazil? Ne, neurazil. Ještě před koncem mola skáče do vody. Vody pod kolena, ale zacloumá to s ní, div se při doskoku nenacápně. I přes mé možné problémy s nasáklýma elastákama v rozkroku, jí jdu naproti. Babeta také nezahálí, a jako by neuměla plavat, jde do větší hloubky, přidržujíc se kraje dřevěného mola.

„Tak a jsem ve vodě taky,“ povídá mi, když se ocitne kousek ode mě a voda jí sahá těsně pod uzel. Šortky pod vodou ji nestály ani za řeč.

„Ale ty jsi na špičkách a to já nejsem,“ odhaduju podle výšky své a vodní hladiny.

„No to bych si teda dala, to už bych mohla rovnou plavat.“

„To by asi nešlo, co? Proto se musíš pořád přidržovat, že

jo? A včera to kupodivu šlo," začínám si na ni troufat čím dál víc. Jak ona na mě, tak já na ni.

„Jestli si dobře vzpomínáš, šlo o to jít do vody, nic víc, takže jedna nula pro mě, chlapečku," vystrkuje růžky její nabroušený jazýček.

Věc se má tak, že má vlastně pravdu, ale toho chlapečka jí jen tak nedaruju. Avšak dřív, než stačím odseknout, se Babeta snaží o cosi, co vzdáleně připomínalo lezení z vody na molo.

„Pomůžeš mi, nebo to mám vzít přes břeh?" byla její otázka názorným příkladem toho, jak nemá vypadat prosba. Radši bych ji měl pomoci, zaváhám jen na malou chvilku, nikde totiž není jistota, že se z břehu ke mně vrátí. Urážlivka jedna.

„Jasně, musíš se víc odrazit," snažím se jí zpočátku jenom radit, protože o dotýkání nepadlo ani slovo.

„A to je nějaká pomoc? To vím i bez tebe, že to bez výskoku nepůjde. To se mě štitíš chytit?" nacházím v jejích slovech více než povolení.

Tak jsme to zkoušeli jednou, dvakrát a až asi desátý výskok s mou pomocí byl ten vítězný.

Doškrábala se na molo celá udýchaná.

„Tak ti pěkně děkuju," dostává se mi ironické pochvaly, když Babeta skloní hlavu a prohlíží si mokrou zašpiněnou blůzu.

„To abych si ji šla rovnou za čerstva vyprat. A nejlíp na sobě," prohodí zcela vážně.

„A já ti pak zase pomůžu na molo," prohodím rádooby vtipně.

Babeta se usměje, já taky a pak se stane něco, co člověka zamrazí. Oba současně jsme zareagovali úplně stejně: „To je jako v té ..." a dokončila už jenom Babeta, „...pohádce O pejskovi a kočičce."

„Jak sebou vytírali podlahu a pak se pořád sušili a mokli

a sušili," doplňuju jen tak pro pořádek. Zarazilo to i Babetu. Takovou shodu nikdo z nás nečekal.

„No není tady krásně," prohodí jen tak a nasměruje si obličej ke sluníčku.

„Takže abychom to nezdržovali - jakže to bylo v pejskovi a kočičce?" A po krátké úpravě zcela jasného koupacího trikotu si opatrně sedá na okraj mola. Nahýbá se a podává mi ruku. Teď už je zcela jisté, že to myslí vážně!

Najednou hup a byla ve vodě. V šortkách a pestrobarevné blůzce.

„To se vypere, že jo?" mírní své obavy, když si přes prsa namáčí nepatrné zašpinění. Jenom přikyvuju, protože nemůžu přiznat, že je mi to úplně šumafuk. Nakonec, když už jsem postával ve vodě tak dlouho, ve finále jsem si stejně nepřál nic jiného než mít Babetu vedle sebe co nejdéle.

„Tak a je to!" sdělovala mi, když byla s čistěním látky hotová.

„Teď ještě vymáchat a vyždímat," byla nad čistou blůzkou radostí úplně bez sebe, až se z té radosti až po krk celá potopila.

„Tak a to nejhorší mám už za sebou," povídá, ale mně připadalo, jako by to pro ni byla naprosto běžná věc - hupsnout do vody oblečená.

„Měls pravdu. Koupala jsem se včera, budu se koupat i dnes. A basta! A co ty? Nohy už musíš mít úplně dřevěné. Nechtělo by je konečně rozpochybovat?"

Nestačil jsem se divit, ale podívaná to byla vskutku zajímavá. Předemnou Babeta v košilce čím dál víc mokřejší, těsnější a průhlednější. To jsem ještě nezažil. Jedu si rozjímat do přírody, seznámím se tam s Babetou a stále se nestačím překvapovat, jaká je. Je naprosto skvělá a tak výjimečně bezprostřední, když se se mnou úplně v pohodě dá do řeči, klidně přistoupí i na společné plavání a navíc tak nezvyklým způsobem.

„Je to super,“ cáká na mě a sama si klidně odplouvá dál. Je jasné, že musím za ní.

Kvůli potížím s naducanou těžkou molitanovou vycpávkou kráčím do větší hloubky poněkud opatrněji, a teprve až mi je vody po krk, se pokouším o pár pozvolných temp. Měla pravdu až na to, že nohy jsem neměl dřevěné, ale připadaly mi jako dva nemotorné kusy z těžkého ledu. Dřevo by pro mě bylo výhrou. Všechny pohyby musím provádět velmi pomalu, hledat v hloubce cyklokalhoty, to by mi tak ještě scházelo! I když, přestože znám Babetu jen krátce, následný sled lechtivých událostí by určitě brala jak jinak než sportovně, a ještě by mi je s nadšením pomáhala hledat. Nevšedních situací s ní asi není nikdy dost, na to bych klidně vsadil. Nedohonil jsem ji, ale naštěstí vidím tu její hlavičku vracet se, takže i já už začínám hledat pevnou půdu pod nohama.

Společně vystupujeme na pevný břeh a libujeme si, jak nás v tom vedru voda příjemně osvěžila. Každý z jiné strany křoviska si ždímáme oblečení a oba, aniž bychom se domlouvali, se opět oblékáme, protože na těle uschne mokré nejrychleji. Při sušení v příjemném teplém větru jsem se dozvěděl, že Babeta není Babeta, ale Šárka, že má starší sestru Lenku a bydlí společně s rodiči ještě blíž písáku než já, v nedaleké vesnici Nemošice.

Na silnici jsem vyjel jako první, aby mě při společném začátku cesty předjela Šárka co nejpozději, a taky proto, abych jí ukázal, jak namakaný sportovec jsem. Nohy mi ale ještě nestihly rozmrznout, také tělo mi připadalo jako nanuk, ale v mokré bavlněné polevě místo v čokoládové, takže mě Šárka dostihla velice brzy. Pomalá jízda by mě jindy štvála, ale těšení být v její přítomnosti co nejdřív bylo mnohem silnější. Pomalu jsme vedle sebe jeli až na křižovatku. Při loučení si mé číslo dala do mobilu, zatímco já si to její musel zapamatovat. Celý zbytek cesty jsem si ho jako

básničku stále dokola opakoval. Operátora měla stejného a na zbytek čísel jsem si našel nádhernou pomůcku. 157 je jak volba policie mínus 1, 68 je revolučně nevydařený rok a pětka je ta nejhorší možná známka ve škole. Takže v pohodě.

Jakmile jsem přijel, ze všeho nejdřív jsem se začal shánět po tužce a papíru. Jako by to snad bylo z dneška to nejdůležitější. Možná, třeba, snad... Rychle si pro jistotu zapsat číslo a až pak si můžu oddechnout. A hrome, státnice! Já na ni dočista zapomněl. A Petra! Sice se dá říct, že jsem zasnoubený, navíc mám těsně před svatbou, vlastně už i termín je zamluvený, ale během posledních tří hodin jsem si na Petru ani nevzpomněl. A sakra! Pozvánky! To bude průser jako hrom.

„Ahoj. Jdu se nejdřív vysprchovat,“ oznámím suše v kuchyni, kde jsou všichni nasáčkovaní. Jakpak by ne, všichni už o mém nezdaru vědí, tak to jsem asi v řešení. Oni totiž vždycky musí něco řešit. Hodiny probírají kdejakou pitomost, banální rozhodnutí, kterému bych já nevěnoval ani půl minuty. Třeba řešili, proč kdosi z vesnice už nechodí na hřbitov tak často jako kdysi. Se zaručeným rozřešením se předháněli, až si skákali do řeči, takže jim vůbec nevadilo, že je ten druhý neposlouchá, že nikdo nic neslyší. Jenom já jsem bohužel nepřišel na nic. Ale i kdyby mě přece jenom něco napadlo, ohlas by byl asi takový, že na takovou hovadinu můžu přijít jenom já. To oni jsou machři. Důvodem prý může být nemoc, největší údiv by ovšemže sklidila rakovina, na dalším místě se umísťuje rozhádanost mezi sebou nebo i obou rodin, které se o hrob starají – a proč asi jsou ve sváru, je na další hodinovou debatu. Protože nemají pojízdné auto nebo řidič přišel o papíry – kvůli čemupak asi, a ten kilometr pěšky přece jít nemůžou, protože pokaždé jezdí a co by si o takové změně řekli lidi. Opravdu nechápu. Avšak pro někoho tajuplnost naprosto fascinující!

To je ale přesně ono, lidi! Nechal jsem se slyšet, že když je to tolik zajímavá, ať se příležitostně zeptají! Ale to jsem si dal. Prý koho se mají optat. No to už jsem šel do kolen. Když chci rohlíky, tak do drogerie pro ně přece nepůjdu.

A po osprchování mi to začalo. Prý jsem se málo učil, podcenil jsem to. Proč to jiní udělali a já ne. Už jsme mohli být v poklidu. Co na to lidi, že titul ještě nemám. Jestli si nepřipadám hloupě. Proč jsem na medicínu šel, když už v prváku se dalo tušit, že na to nemám. Kdy a asi jak kvalitně se budu přes léto učit. To známe – kolo, koupání, televize a dovolená k tomu. A to ze všeho nejdůležitější – příbuzenstvo je na svatbu už nažhaveno a příští týden jsme plánovali rozesílat pozvánky.

Teď právě jsem se vecpal do éteru, protože by to chtělo rozhodnout, a povídám, jestli jsou pozvánky už v tisku i s mým titulem. Sice bych nebyl prvním ani posledním, kdo by se jím bezúhonně a podvodně pyšnil, ale v tomto se Petra zachovala pružně, i když také zároveň nerozhodně. Stačila zařídit, aby v tiskárně zatím vyčkávali, že dá vědět zítra. Problém je ten, že by se cítila trapně, kdyby řekla, aby u pozvánek titul zrušili, což by bylo každému jasné proč asi. A vzhledem k tomu, že okresní město je coby kamenem dohodil, bylo by to údajně pro ni velmi ponižující. Pro ni? Ach bože! Tím pádem se moje maličkost začíná obávat, aby mě neposlala na deset let do džungle. Co jiného než - „prestuplenie i nakazanie“.

„Takže by bylo nejlepší, kdybychom všechno zrušili,“ najednou ze mě vypadne razantní řešení, až se tomu sám sobě divím.

Petra i možná budoucí tchyně se zarazí, ale šoková reakce vypadá jinak. Tohle byla jen jasná rozpačitost čili důkaz, že i na tohle řešení pomysleli.

„To myslíš opravdu vážně,“ na to Petra.

„No, vypadlo to ze mě, prostě mě to jen tak rychle napad-

lo. Znáš mě přece. Kolikrát něco řeknu úplně bez rozmyslu,“ kličkuju, aby pravda nebyla až tak krutá a nemysleli si, že to chci za každou cenu a bude to jenom na mně.

„No, jak myslíš.“ A Petra uraženě odchází.

Lehne si na postel a schoulí se do klubíčka. Zase to na mě zkouší. Vydírání. Dává mi najevo, jak moc jsem já ten zlý. A přitom jsem vyřešil náš, nebo spíš její největší problém. Co na to řeknou lidi, když na pozvánce zrušíme titul. Vlastně ne, stornujeme celou zakázku a navíc tím zabijeme dvě mouchy jednou ranou. Ženit se o nějaký ten půlrok později, to by mně osobně vůbec nevadilo, zvláště teď, když jsem poznal Šárku. Joj, to by byla paráda, kdyby to vyšlo. Mít ještě jedno svobodné léto. A s Šárkou!

„Peťu, neblázni, vždyť to dělám kvůli tobě. Ve větším klidu si vybereš svatební šaty, já budu po zkoušce ve větší pohodě a s titulem mě budeš mít o moc šťastnějšího,“ hladím ji po vlasech a myslím si, že i radši. Víc k tomu opravdu nemám co dodat.

Z toho na zážitky tolik pestrého dne jsem nemohl usnout. Petru bolela hlava a mně se střídavě přemítaly okamžiky ze setkání s Šárkou, z rozhovoru s Petrou. Dumal jsem, jak to všechno bude dál. Na to, co se dělo při státnici, jako bych měl amnézii. Dost možné je i to, že za tři dny už nebudu ani vědět, jaké otázky jsem si táhnul. Musím však přiznat, že oddálení svatby bych přivítal všemi deseti. Bude přece jenom daleko jednodušší, až na to přijde řeč, lhát Šarce o tom, že mám známost, než že jsem ženatý nebo skoro ženatý. Ano, musí to tak dopadnout. A když si všechno proberu kol a kolem, nikdo se mnou nic nenadělá, když na odsunu svatby budu stále trvat. Takové důvody, že mě státnicový nezdar hodně poznamenal, že chci dodržet předsevzetí, že se budu ženit až jako doktor, nebo že potřebuji klid před rozhodující zkouškou, pro mě sice nejsou natolik důležité, ale musím se tvářit, že ano. Přestože mě Petra má už

tak trochu prokouknutého, kdyby mi uvěřila aspoň z poloviny, mohlo by to zabrat. Tím spíše, že kdyby byla v mé kůži ona, nejspíš by týden přemýšlela o sebevraždě, další měsíc by z toho nejedla a všelijak se léčila, možná i na psychiatrii, nechtěla nikoho vidět, nikam nechodila a ven na ulici by se dívala jen z okna a pro jistotu ještě jenom v noci.

Probral jsem toho hodně. Co a jak se svatbou, v tom jsem měl jasno. Takže už jenom zbývalo hodně se snažit a uskutečnit to. Jak se ale bude vyvíjet komplikující, nicméně příjemný problém Šárka, to netuším vůbec. Je to potíže, ale musím přiznat, že to zpestruje situaci a na vývoj jsem velmi zvědavý. Hlavně si ale nic moc extra neslibovat, z toho jsem snad už vyrostl. Stejně jsem se tomu neubráníl, neboť mozek mi nezadržitelně promítal možné a chtěné budoucí okamžiky s dnešní neznámou. Tlouklo se mi to v hlavě, silně tlouklo s tříletou známostí s Petrou, až jsem byl z toho od ulehnutí třikrát na záchodě a usnul neznámo kdy.

Nesnáším víkendové snídane s Petrou a jejími rodiči. Petra mléko, oni čaj a ty ksichty, když si pro sebe připravuju kakao, bych vám přál vidět. Proč kakao, když oni si ho nikdy nedělají, tak nějak mi to připadá. Možná, že kdybych jim řekl, že právě kakaový prášek obsahuje antioxidanty, působící jako prevence všelijakých rakovin, občas by si ho i dali. Ne, ne, spíše by odpověděli protiotázkou, jestli jsem skutečně tak naivní, když tomu věřím. Ne, musel bych na to jinak. Řekl bych, že kakao má protikancerogenní účinek, a oni by nevěděli, o čem je řeč.

Tak na ně. Petra, ta je při snídani v pohodě, ale když si budoucí tchán míchá čaj, který v hrníčku už dvacet minut chladne, a lžičkou se přitom snaží rozbít jeho vnitřek, tak to mě nadzvedne vždycky. Už jako malému dítěti mi bylo vytýkáno, abych zbytečně necinkal.